

FJÄRILEN FRÅN TIBET

CJ

FJÄRILEN

Håkansson

FRÅN TIBET

VERTIGO FÖRLAG

SÖDERMALM 2007

© C. J. Håkansson och Vertigo förlag 2007

Formgivning: Carl Johansson, V.A.&P.

Redaktör: Hanna Hård

Sättning: Sofia Bergsten

Omslagsfoto: C-M Edenborg

Tryck: Otavas tryckeri AB, Keuru Finland 2007

ISBN 978-91-85000-44-9

INÄLVOR

- Epicentrum – 6
Dalkion Tha – 27
Mödrarna i maskinen – 34
Amibala – 99
Hösthunger – 102
Eibonyhm – 151
Malix – 153
Ogoroth – 155
Skrikarna – 158
Necrophantalos – 206
Fjärilen från Tibet – 212

EPICE

NIRUM

En månad tidigare ...
En liten by 2 mil sydväst om Shalu
Shigatse
Tibet

IO

Kineserna hade hämtat de sista byborna på eftermiddagen, det hade inte förekommit någon skottlossning. Utlänningarna hade fösts samman i byns enda värdshus, en sliten byggnad med två kollektiva sovsalar, en matsal och ett kök. En pansarbil bevakade ytterdörren, vakter med kinstillverkade kalashnikovkopior patrullerade utanför fönstren. Ingen gav dem mat eller vatten, de fick leva av det lilla de hittade i köket. De hade suttit i en tät, skrämde liten grupp och hållit varandra sällskap, tröstat sig genom att försöka förstå vad som hände, finna sina roller i vad det än var som utspelades runt omkring dem. De två amerikanerna eggade upp varandra under dagen och i skymningen försökte de fly. Tysken hade försökt tala dem till rätta, få dem att förstå att det inte var en film, att de inte var hjältar, att det inte fanns någonstans att ta vägen. Amerikanerna slog honom på käften, hoppade ut genom fönstret på baksidan och satte fart ned för gatan. De sköts i stycken knappt fem meter från huset. På nära håll var hamrandet från luftvärnskulsprutan och automat-

karbinerna så kraftigt att det slog lock för öronen. Först flera minuter efter skottlossningen vågade någon resa sig. Kineserna skrek upprört åt dem, hötte med nävarna och gestikulerade vilt. Några av kvinnorna i sällskapet grät öppet. Martin Andersson kände sig stum, tom, ödelagd. Han gick fram till fönstret och tittade ut. Han var tvungen, något i honom ville se, ville veta. På gatan nedanför låg resterna av amerikanerna: tomma, blöta byten. Kinesen i tornet på det sexhjuliga pansarfordonet höll fortfarande i den rykande kulsprutan och betraktade kvarlevorna. Han bar ingen stål hjälm, utan en sorts lättare läderhuva, hårtestar stack ut under den som en rufsig gräsmatta. Kruttröken var skarp och frän, ett stålgrått dis runt vapnet. Han verkade känna att någon tittade på honom och såg upp mot fönstret. Den unge mannens ansikte var sammanbitet, smält i tomhetens masugn och hamrat samman till en oförstörbar skyddsmask. Martin fann ingen illvilja i hans uttryck, ingen glädje eller stolthet, endast en smärta som han omöjligtvis kunde förstå. Mannens händer var knutna om kulsprutekolven som om den vore en livboj i ett rasande oförklarligt hav. Ondskan låg tät i luften, den fanns i ingen, regnade över alla. På kvällen, tre timmar efter mörkrets inbrott, kom kineserna för att hämta utlänningarna.

9

Först försökte de barrikadera sig, men kineserna slog in dörren. Martin och tysken attackerade soldaterna med stolar, holländskan bet en i handen. En gevärskolv fällde tysken ännu en gång till marken, Martin blev slagen i magen och på örat och drevs in i sittande ställning i ett hörn med armarna över huvudet. Därefter knuffades de ned för trapporna. Martin och tysken som nu båda var skadade var tvungna att stötta varandra längs den branta trappan för att inte ramla huvudstupa. Tysken skrattade torrt och la armen om Martin och kramade hans axel, han sa något på engelska men hans brytning var så stark och underläppen så svullen att Martin fann det omöjligt att förstå honom. Han bara nickade till svar och de fångade varandras blickar innan de föstes upp i lastbilen. Adrenalinets hade lagt sig, han hade gjort vad han kunnat. Martins händer darrade, men det var mörkt i lastbilen och vägen de färdades på var lika mörk, så ingen såg hur skakad och vettskrämd han var. Martin fruktade att skakningarna skulle sprida sig till resten av hans kropp, nå huvudet.

Han ville inte förlora den frid han nu på något sätt funnit mitt i orkanens stirrande öga. Han knöt och öppnade sina händer om vartannat, men det gjorde honom bara mer nervös, så han grepade sina knän istället. En varm hand tog tag i hans egen. Den var liten och mjuk och kramade hårt. Martin tryckte tillbaka och efter ett par minuter slutade skakningarna. Han tänkte på soldaten som kramat sin kulspruta. Martin kände det som om han var på väg mot något som han väntat på hela livet, sanningen, den röda trådens droppande ände. Han kände spänningen som en elbåge från pungkulorna till reptilhjärnan, han skulle tvingas möta det, stå ansikte mot ansikte med vad han sett i soldatens anlete. Någon av kvinnorna, han trodde det var holländskan, sa att hon visste vart de var på väg. Till Palkhorklostret. Två dagar tidigare hade de stoppats vid en provisorisk vägspärr, deras tolk hade efter ett kort samtal med soldaterna förklarat att det hade skett en olycka och att området var avspärrat. Tydligt hade ett plan kraschat. De hade debatterat ämnet livligt ända tills byn hade utrymts och soldaterna föst samman dem i värdshuset. Deras guider var försvunna. Hjälplösa och rädda var de nu på väg rakt mot olyckans hjärta.

8

Solen tvekade vid horisonten, ett tafatt rosa försök att genomtränga den grå molnbanken som i fjärran växte sig allt större och mörkare. Soldaterna hade skapat en hastig postering och använde sina fordon som barrikader. Alla fordonen var bemannade, alla soldaterna tungt beväpnade. Ett tiotal meter framför posteringen låg en gammal tibetansk man fastkedjad på en sten. Först trodde Martin att han var död, men sedan såg de hur han då och då rörde på sig.

”Jävla barbarer”, muttrade tysken. ”Han kommer ju att frysa ihjäl.”

”Undrar vad han har gjort.”

”Säkerligen anstiftan att vara tibetan”, muttrade tysken.

Ett par tält var resta som officerare rusade in och ut ur. Befälen bar inga hjälmar utan mössor, så de var lätta att känna igen. Martin och tysken försökte ropa åt dem på engelska och de som kunde lite knagglig kantonesiska försökte med det, någon till och med ett par ord mandarin. Men de förblev ignorerade. Ingen av vakterna fräste

åt dem eller försökte hindra att de pratade sinsemellan, en av dem gav till och med Martin eld. Soldaten visade sig vara nervös, hans händer skakade och han skrattade generat när tändaren strejkade. I ett annat hörn av posteringen såg de ett helt genomskinligt tält av plast. Män i orange skyddsdräkter stod och gestikulerade runt olika provisoriska bord.

”Vad fan är det där?” viskade tysken till de andra.

Borden var fyllda av underliga saker.

”Är det ett djur?”

”Gode Gud, det är väl inte...”

”Det ser inte mänskligt ut.”

”Kanske. Det där ser ut som en hand.”

”Det där är en klo, som från en hummer, vad fan är det som händer?”

”De verkar ha smält ihop på något sätt. Eller exploderat.”

”Det här är sjukt”, gnydde holländskan, ”jag vill åka hem.”

Martin och tysken bytte blickar.

Den tibetanske gubben brölade plötsligt som en tjur. Lätet var så likt ett djurs att det fick Martin att rysa. Soldaterna satte fart och började packa samman all utrustning. Den gamle mannen fortsatte att bröla. Martin såg hur hans kropp reste sig i kedjorna och förblev svävande i luften så högt som bojorna tillät.

”Herrejävlar...”, viskade någon.

Gubbens kläder smälte bort som om de förvandlats till vatten och lämnade honom helt naken, ett skakande skelett endast iklätt gammal slapp hud. Insektsben sköt fram ur hans förvridna råmande ansikte, hans armar drogs ur led och sedan itu, grenar växte ut ur armhålorna och ljumskarna, sprattlande fiskar forsade ur hans anus. Kineserna skrek order och rusade om varandra. Marken runt gubben darrade, stenen började smälta som smör, kedjorna tänjdes ut som om de var tillverkade av gummi, vek sig för mannens strävan

mot himlen. Molnen, svarta och tyngda med oväder, närmade sig posteringen med rasande fart. Kärvar från en 12,7 millimeters tornkulspruta slog ned i det som en gång varit en gammal man från Tibet, slet i hans kropp, öppnade stora röda hål i den. Köttbitar, ben och brosk kastades genom luften, stenen pulserade av kulornas nedslag, kedjorna slets sönder. Gubben rörde sig fortfarande. Tornskytten skrek ned i vagnen. Automatkanonen öppnade eld med ett dån och slet den darrande köttsaken i bitar. Posteringen flyttades en kilometer eller två. Det var bråttom.

7

Han visste inte längre vart han var på väg eller vart det var menat att han skulle gå. Martin var nu den siste utlänningen. Läderbojan om hans torso kändes trygg, men vajern som ledde tillbaka till posteringen blev allt tyngre där den släpade i marken. Han hade lämnat soldaterna bakom sig, men han antog att de följde honom med kikare, som han sett dem göra med dem som tidigare skickats ut. Som bete. Kineserna fiskade på land, han var en sond utskickad för att testa marken under de midnattsblå molnen. Tysken hade halats in, söndervriden, muterad som om något försökt födas genom hans förändring. Bockhorn och fyra ansikten, saliv som täckte honom helt, hud som skvalpade, åtta armar, två av dem mänskliga. Holländskans lik hade varit stympat, skuret i jämna mönster. Hennes hår hade fortsatt att brinna trots att soldaterna hållt hink på hink med vatten över henne. De hade till sist försökt stampa ut elden, men bara lyckats förstöra resterna av hennes kropp grundligare. En av soldaterna hade därefter skjutit sig

själv med sitt gevär, hans kamrater hade kastat honom i en hastigt grävd grop. De andra hade inte återvänt överhuvudtaget. Deras vajrar hade halats in med ändarna fransade och tomma, avbitna av något som simmade därute i den ödemark som omgav klostret. De hade blivit svalda hela av det som levde under molnen. Martin slog tankarna ur huvudet. Jag har inget att frukta, tänkte han, det har skett en olycka. Jag letar efter överlevande. Så är det. Rationellt. Nödläge. Mänsklig solidaritet. Det är sådana vi svenskar är. Vi hjälper andra. Vajern blev allt tyngre bakom honom. Hans byxben var genomblöta och sockorna klafsade högljutt i all lera som läckt in i kängorna. Ett träd, det enda trädet han kunde se, brann som om det vore tänt med fotogen. Vid horisonten tyckte han sig se en byggnad. Kanske klostret. Det vinande ljudet som inte var vinden hade så gott som sjunkit in i honom och förvandlats till bakgrundsljud, hans öron registrerade det knappt längre. Ett lågt brummande kom från det brinnande trädet, risfalten sprakade av elektricitet. En våg av illamående sköljde genom honom. En bränning for längs med marken, som om jorden varit vatten och någon långt borta hade dykt och stört ytan. Den fick honom nästan att tappa balansen. Han la händerna på knäna och kräktes, hulkade, klöktes, spottade. Jag hallucinerar, tänkte Martin, en gasläcka, en tanker med experimentell gas som kraschat, LSD, jag är hög som ett hus. Men jag kommer att klara mig, ska åka hem, tänka tillbaka på det här och känna mig stolt över att ha hjälpt till. Efter att ha strukit svett från pannan tittade han sig omkring. Något sprang över vägen. Det såg så fel ut att han var tvungen att intala sig själv att han inte hade sett det. Martin fortsatte att gå. Ljuden gick honom på nerverna. Han tänkte på hemlandet, gröna ängar, rapsfält, milsvida granskogar, knäckebröd, midsommarstänger. De ruttnade för hans inre blick, förvandlades till seg stinkande sörja och av någon anledning fick det honom att skratta. Reaktionen

gjorde honom först förvånad, men efter ytterligare ett ögonblick förstod han inte alls sin häpnad. Vad var mer självklart än plötslig förruttelse? Han tog sig för pannan, hade han tänkt det där?

Kvinnan svävade över marken, hennes vajer var av, den såg ut att ha blivit avbiten, tafsen spretade som roten på ett omkullvält träd. Hon var helt naken, benen uppdragna mot bröstet, armarna runt benen. Kvinnan skakade där hon hängde, kraftiga feberspasmer fick henne att ibland röra sig fram och åter, från sida till sida. När han kom närmare såg han att hennes skinn kokade. Huden över ryggen bubblade som vattnet i en kastrull. En flugsvärm surrade runt henne, ljudet från deras hundratals vingpar var frenetiskt, galet, ilsket. Gode Gud, var har jag hamnat? Hon svävade verkligen. Som på tv. Leviterade. Marken under Martins fötter var plötsligt mjukare, den kallade på honom, han kunde höra dess suckande. Han sprang och lämnade kvinnan bakom sig, vajern som förband honom med den förnuftiga världen kändes inte längre tung. Å herre jävlar, låt den inte vara av. Svensken sjönk allt djupare ned i marken. Den var nu ett träsk. Panikslagen började han vada. Byggnaden vid horisonten lyste som en fackla. På avstånd hörde han maskiner, de närmade sig, ljudet växte. Han slet i sina ben för att få fäste, men sjönk bara längre ned i sörjan. Maskinernas ljud blev högre. Kvinnan försvann i en blix, en doft av ruttna ägg och svavel krängde sig in i hans näsa. Han slet och kämpade, sturrade vilt omkring sig, han hade sjunkit ända ned till halsen. På en blomsteräng öster om Shalu fångade den fyra-åriga kinesiske pojken Da Qiang en fjäril med sina små händer. När han öppnade dem igen var fjärilen krossad. Dess ena vinge slog två gånger och sedan blev den stilla. I ett tomt rum satt fem gamla män i munkkåpor och gula hattar med slutna ögon runt en bönerulle. Utan att någon rörde rullen, började den snurra. Männen öppnade sina ögon, den stora rullen av sten spann allt snabbare.

”Dra in mig”, skrek Martin, ”dra in mig då. Jag vill inte vara här längre!”

En ny svallvåg sköljde genom honom, förändringen började. Han skrek. Ylade. Grät. Skrattade. Inget mänskligt öra hörde honom.

6

Maskinarmar skrev med hamrande symaskinssprutor i hans ögon. Långa litanior om kroppens obetydlighet, om karman som förintade allt. De skar i honom, långa fläkande snitt, röda munnar med fettpärlor till tänder, sårsaft och blod som drägel. Lungorna pressades till platta ark, ben borrades tomma i jakt på märg och fylldes med kokande träck. Skrek han? Det visste han inte längre. Hans hjärna delades av vassa instrument och skivades i perfekta tvärsnitt, som föll som en vackert skivad ost på en elegant bjudning. Myror injicerades genom osande stål nålar rakt in i hans lilla hjärna. *Vi är ni, sa myrorna, vi föds, vi bygger, vi lyder, vi dör. När jättarna kommer raserar de vår värld enbart av lekfull grymhet. Det är vårt öde att dö, bygga och lyda, vår karma, vår brinnande hungriga karma. Den är som havet vi aldrig sett, oändligt, obönhörligt.* Martin skrek, men fann att hans tunga nu var ett kväljande hårsvall fyllt av sopor, det växte ur hans mun och hängde blött mot hans fräsande kropp. Vatten, frätande ångande hårt vatten stänkte mot marken han

svävade över. De tomma kanylerna, plastburkarna, tv-bilagorna, Trisslotterna, direktreklamen, nudelpaketen, omslagspapperen och cd-fodralen föll mot marken som ett slagregn, vreds plågsamt ur hans kropp som diskvatten ur en trasa. Det föll som en klockas slag, obönhörligt störtande mot undergången. Brinnande plast slingrade sig om hans kropp, brände bort hans hår, mumifierade honom till en kvävd kokong och fick hans organ att koka och hans fett att smälta. Kokongen svävade över marken, vajern som förband honom med omvärlden smälte och brast. Bland de plågade var han ensam. Bland de frisläppta, de upplysta, de förändrade var han en av fyra.

Nu återstod vila.

6

En gång var jag en man, drömde han. Det var länge sedan. Nu var han på väg att bli vad han alltid varit. Ett frö som skulle så jorden, skaka himlen, förtära köttet. Svinens legioner hade räknat dagarna sedan tidens begynnelse och nu var de alla färdigräknade, summan var intet och allt. Siffrornas tid var över, svinens legioner hade adderats och människans numeriska system hade visat sig otillräckligt. Dagen var över, natten skulle härska till frihetens ofrånkomliga gryning, då människan var pånyttfödd och såg sig själv för vad hon var. Tomhet, ljuva tomhet. De skrev i hans kropp, de nya negativa lagarna, anti-livets självuppfyllande profetior. Han längtade efter okunnigheten som inte längre var hans.

En gång för länge sedan hade han varit en människa.

6

Vilddjuret öppnade sina oändliga anusögon och ejakulerade sin skit över världen. Ett ursinnigt vrål skingrade molnen, skakade jorden och dödade fälten. Svinens legioner skulle frammanas för att mördra världen, den förbannade faderns ynkliga skapelse skulle kränkas i skrot och smuts. Marken sjöd av tårar. Regn av illröda äpplen slog ned från de mörka molnen. Berg reste sig och sjöar försvann. De döda levde på nytt. De levande dog igen och igen. Vilddjuret såg ringarna sprida sig över stock och sten, folk och få, och han såg att allt var ont och skulle ont förbli och han fann det gott. Martin sköts mot sitt hem, färdades mil på otaliga mil utan tid, mot ett hem som inte längre var hans. Sverige.

Fröet var sått.